

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ. –10 °С

• ГРЕЙС •

Пам'ятаю, як я лежала на снігу: маленька червона цятка посеред крижаного холоду. Довкола юрмилася зграя вовків. Вони облизували мене і смикали, навідаючи зусібч і загороджуючи скупе сонячне проміння, яке вже майже не гріло. На вовчих загривках виблискували крижинки, а з пащ із кожним видихом вилітали білі хмаринки й зависали в повітрі. Мускусний аромат вовчого хутра нагадував суміш мокрої псятини й паленого листя; він був і приємний, і моторошний водночас. Під вовчими язиками моя шкіра плавилася; нахабні зуби дерли одяг і куйовдили волосся, торкалися шиї, де гунав пульс.

Я могла б закричати, але не кричала. Могла б опиратися, але не опиралася. Просто лежала, втупившись у біле зимове небо, яке поступово сіріло.

Один із вовків обнюхав мою долоню, а тоді тицьнувся носом у щоку, і на обличчя мені упала тінь. Поки інші вовки зусібч шарпали й торсали мене, його жовті очі вп'ялися в мої.

Я й сама немов ухопилася за них і не відпускала. Жовті очі. А якщо придивитися, то можна помітити сотні яскравих цяток — усі можливі відтінки від золотого до горіхового. Мені не хотілося, щоб вовк відводив погляд, а він і не робив цього.

Кортіло дотягнутися до нього, ухопитися за густе хутро, однак руки мої немов примерзли до тіла: я не могла відірвати їх від грудей.

Не могла пригадати, як почувається людина, коли їй тепло.

А тоді вовк зник, й інші обступили мене щільнішим кільцем, аж я почала задихатися. У грудях защеміло.

І куди поділося сонце, світло? Я помирала. Я не могла згадати, який вигляд має небо.

Однак я не померла, а немов поринула в океан холоду, а тоді заново народилася в світі тепла та спокою.

Я пам'ятала тільки одне — жовті очі. Я гадала, що вже більше ніколи не побачу їх знову.

• СЕМ •

Вовки стягнули дівчинку з гойдалки у дворі й поволокли до лісу; від її тіла на снігу проліг неглибокий слід — ниточка, яка з'єднувала її світ з моїм. Я бачив, як це сталося. Але не став їм на заваді.

То була найдовша й найхолодніша зима у моєму житті. Довгі дні під блідим сонцем, яке не приносило тепла. А ще голод — він палив, роз'їдав нутро, цей ненажерливий поведитель. Минув уже цілий місяць, а нічого не мінялося: все довкола замерзло, перетворившись на безбарвну діораму, позбавлену ознак життя. Одного з наших підстрелили, коли той намагався поцупити сміття з-під чийось дверей, тож решта зграї не вистромлювала з лісу й носа і поволі вмирала з голоду, нетерпляче очікуючи тепла й повернення в своє колишнє тіло. Аж раптом вовки наскочили на дівчинку. І напали на неї.

Вони юрмилися довкола неї, гарчали й кусалися, однак жоден не наважувався вбити.

Я все бачив. Бачив, як тремтіли від невгамовного бажання вовчі ікла. Бачив, як вовки шарпали дівчинку, розгортаючи сніг, і дуже скоро вона опинилася на голій землі. Бачив їхні морди, вимащені червоним. І все одно нічого не робив.

У зграї я мав авторитет — про це подбали Бек із Полом, — тож міг би втрутитися, натомість я немов заціпенів: мої лапи загрузли в снігу, а я тремтів од холоду. Від дівчинки пахло теплом, життям і понад усе людським духом. Однак щось із нею було негаразд. Що саме? Якщо вона жива, то чому не бореться за життя? Чому не захищається?

Мої ніздрі вловлювали запах її крові — теплої та яскравої посеред цього мертвого холодного світу; зненацька Сейлем смикнувся, а тоді затремтів і почав шматувати на дівчинці одяг. У мене болісно стиснувся шлунок — востаннє я їв так давно! Мені кортіло проштовхнутися вперед, стати поруч із Сейлемом, вдаючи, що мені байдуже до її людського запаху, що я не чую її тихих стогонів. Вона була така крихітна, і що дужче ми тиснули на неї, то меншою вона здавалася. В ту мить ми були готові заплатити її життям за свої.

Але я, рикнувши і вищиривши зуби, рушив уперед. Сейлем теж загарчав, але він був не такий дужий, як я, незважаючи на мій юний вік і виснаженість голодом. Мені на підтримку загарчав Пол.

Я був зовсім поруч; дівчинка невідривно дивилася в безмежне небо. Ймовірно, вона вже померла. Я торкнувся носом її руки; запах її долоні — цукор, масло, сіль — нагадав мені про інше життя.

А тоді я побачив її очі.

Осміслені. Живі.

Дівчинка дивилася простісінько на мене — ні на мить не відвела погляду, в якому читалася моторошна щирість.

Сахнувшись, я позадував, затремтів — однак цього разу мною керувала не лють.

Її очі уп'ялися в мої. Її кров підсихала в мене на морді.

І я почав дерти усіх навколо себе, а нутро моє роздиралося також.

Її життя.

Моє життя.

Зграя насторожено позадкувала. Вовки гарчали на мене, бо я вже не був одним із них — я зазіхнув на їхню здобич. Мені здалося, що за все життя я не бачив чарівнішої дівчинки — малесенького закривавленого янгола на білому снігу. А вони збиралися її вбити.

Я це бачив. Я бачив її — так, як не бачив іще нічого й ніколи в житті.

І я це зупинив.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ. 3 °C

• ГРЕЙС •

Опісля я зустрічала вовка ще чимало разів, однак завжди взимку. Він стояв на узліссі неподалік нашого двору, а його жовті очі невідривно стежили за мною — як я наповнюю гондівничку чи виношу сміття, — однак він ніколи не наближався до мене. На вечірній зорі, яка взимку в Міннесоті, здається, триває вічно, я прикипала до крижаної гойдалки, поки не ловила на собі зосереджений погляд його очей. А пізніше, коли я переросла гойдалку, я просто виходила на веранду й тихо наближалася до нього, простягнувши руку долонею догори, опустивши очі. Я не відчувала страху. Бо я намагалася розмовляти з ним його ж мовою.

Та байдуже, скільки часу я чекала, як палко прагнула дотягнутися до нього, він завжди розчинявся поміж кущів, перш ніж я встигала скоротити відстань між нами.

Я ніколи його не боялася. Він був великий — міг би стягнути мене з гойдалки, і дужий — міг би повалити мене на землю й відволокти в ліс. Та його подоба була оманливою: в його очах не читалося й крихти люті. Я добре пам'ятала його погляд — усі можливі відтінки жовтого, і просто не могла його боятися. Я знала, що він нізащо мені не нашкодить.

Мені хотілося, щоб він знав: мене також не варто боятися.

Я чекала. Чекала.

І він також чекав, хоча я й гадки не мала, на що. Здавалось, я тягнуся йому назустріч, а він мені — ні.

Однак він завжди приходив. Спостерігав за тим, як я спостерігаю за ним. Ніколи не підходив надто близько, але й не віддалявся.

І так тривало останні шість років: тривожна присутність вовків узимку поступово змінювалася ще тривожнішою їхньою відсутністю влітку. Власне, я ніколи не пов'язувала їхню відсутність із певною порою року. Я гадала, вони — вовки. Просто вовки.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ. 32 °C

• СЕМ •

Той день, коли я мало не заговорив до Грейс, був найжаркішим днем у моєму житті. Спека прокралася й у книгарню — байдуже, що та була обладнана кондиціонером, — проникала крізь великі вікна та хвилями вливалась у двері, коли ті починалися. Сидячи за конторкою, я розвалився на табуреті на сонечку, намагаючись увібрати в себе якнайбільше літа, так ніби зможу втримати його в собі до останньої краплини. Години спливали, сонце повільно котилося по небу, аж поки не зазирнуло у моє віконце й не вибілило книжки на полицках, перетворивши їх на такі собі позолочені копії; папір і фарби під палітурками розігрілися, і в повітрі повис аромат слів.

Саме це я, коли був у людському тілі, любив найдужче.

Я саме читав, коли закалатав дзвоник і двері відчинилися, впускаючи всередину задушливе розжарене повітря та зграйку дівчат. Вони голосно сміялися, тож, мабуть, не потребували моєї допомоги. Тому я просто читав собі далі, дозволивши їм тинятися біля полиць, обговорюючи все що завгодно, тільки не книжки.

Гадаю, я б одразу й забув про дівчат, якби краєм ока не помітив, як одна з них струснула світло-русявим волоссям, збираючи його у довгий хвіст. Дрібниця, але від руху я вловив

у повітрі слабкий запах. Йй одразу ж його упізнав. Не могло бути жодного сумніву.

То була вона. Я не міг сплутати її ні з ким іншим.

Затулившись книжкою, я крадькома глянув на дівчину. Двоє її подруг весело щебетали, тицяючи на паперового журавлика, якого я прикріпив до стелі над відділом дитячої літератури. Однак вона мовчала; я б навіть сказав, трималась осторонь — її очі блукали рядами книжок на полицях. Саме тоді я побачив її обличчя; в його виразі було щось таке, що нагадало мені мене самого. Їй погляд перескакував із полиці на полицю, шукаючи шляху до втечі.

Я тисячі разів уявляв собі нашу зустріч, придумав сотні фраз, прокрутив у голові десятки версій, однак тепер, коли це зрештою сталося, я й гадки не мав, що діяти.

В цій обстановці дівчина була такою реальною! Сидячи у дворі й читаючи книжку чи занотовуючи щось до зошита, вона здавалася зовсім іншою. Тоді відстань між нами була нездоланною; я добре контролював себе й розумів, що варто зберігати дистанцію. Тут, у книгарні, дівчина була такою близькою, що від цього перехоплювало подих. Ніщо не стояло мені на заваді заговорити з нею.

Їй погляд ковзнув до мене, і я миттю опустив очі, вдаючи, що читаю. Вона не впізнає мого обличчя, а от очі можуть мене виказати. Щиро кажучи, мені страшенно хотілося вірити в те, що вона впізнає мої очі!

Подумки я благав її вийти з книгарні, щоб я знову зміг дихати.

Подумки я благав її купити книжку, щоб у мене з'явився привід заговорити до неї.

Раптом одна з дівчат вигукнула:

— Грейс, іди-но сюди, поглянь! «Високий бал: як вступити в коледж твоєї мрії». Звучить заманливо, еге ж?

Я повільно вдихнув і перевів погляд на гнучку спину, осяяну сонцем. Дівчина трохи нахилилася вперед, до інших дівчат, щоб роздивитися посібник для вступу в коледж. З її постави я бачив, що підручник мало її цікавить, вона просто

виявляла ввічливість. Коли дівчата показували інші книжки, вона кивала, але, здається, думала про геть інше. Я спостерігав за сонячним промінням, відстежував його шлях від вікна й аж до її волосся, роздивлявся, як воно підпалювало окремі волосинки, що вибилися з хвоста, перетворюючи їх на мерехтливі золоті, а подекуди червоногарячі ниточки. Її голова майже непомітно кивала в такт музиці, що лунала в книгарні...

— Привіт!

Я аж підскочив — так несподівано біля мене з'явилося чийсь обличчя. То була не Грейс. Інша дівчина, брюнетка із засмаглою шкірою. На плечі в неї висіла велетенська фотокамера, а дивилася дівчина простісінько мені в очі. Вона не мовила й слова, однак я й так знав, про що вона думає. Колір моїх очей завжди викликав неадекватну реакцію у людей: від потайних позиркувань і аж до нахабного витріщання; принаймні ця дівчина не намагалася приховати подиву.

— Не заперечуєш, якщо я тебе сфотографую? — запитала вона.

Я гарячково шукав необразливу відмовку.

— Індіанці вважають, що людина, сфотографувавшись, віддає свою душу. Як на мене, досить логічно, тому вибач, але жодних знімків, — винувано знизав я плечима. — Можеш сфотографувати книгарню, якщо хочеш.

Уперед проштовхалася третя дівчина з пухнастим світлокаштановим волоссям і всіяним ластовинням обличчям; вона випромінювала так багато енергії, що одразу ж утомила мене.

— Залицяєшся, Олівіє? У нас обмаль часу. Гей ти, ми беремо цю книжку.

Я взяв у неї з рук «Високий бал» і швидким поглядом окинув книгарню, шукаючи очима Грейс.

— Дев'ятнадцять доларів дев'яносто дев'ять центів, — мовив я. У грудях калатало.

— За книжку в м'якій обкладинці? — скривилася веснянкувата, однак простягнула мені двадцятку. — Решту можеш залишити собі.

У нас на конторці немає баночки для дрібних центів, тому я поклав пенні на прилавок поруч із касовим апаратом. А тоді почав повільно запаковувати книжку та квитанцію, сподіваючись, що Грейс зацікавиться несподіваною затримкою й підійде до конторки.

Але вона стояла у відділі мемуарів і біографій і, схиливши голову набік, читала вертикальні написи на корінцях. Веснянкувата взяла пакунок, усміхаючись мені та Олівії. А тоді підійшла до Грейс і потягнула її до дверей.

Обернися, Грейс! Поглянь на мене — я стою тут, просто посеред приміщення. Якби вона обернулася зараз, то обов'язково побачила б мої очі, яскраво-жовті — якими вони ще могли бути у цьому сонячному промінні? — і впізнала б мене.

Веснянкувата відчинила двері — дзень! — і нетерпляче зітхнула, натякаючи подругам, що час іти. Олівія озирнулася, і її погляд на мить упав на мене. Я усвідомлював, що в цю мить витріщаюся на іншу дівчину — на Грейс, — однак не міг нічого з собою вдіяти.

Насупившись, Олівія вискочила з книгарні. Веснянкувата сказала:

— Грейс, ходімо.

У грудях кольнуло: моє тіло заговорило мовою, якої не розумів мозок.

Я чекав.

Однак Грейс, єдина потрібна мені в цьому світі людина, торкнулася пальцем обкладинки новенької книжки і вийшла з книгарні, навіть не підозрюючи, що я тут, на відстані витягнутої руки.

